CRIZA BISERICII CATOLICE (*

de Mihai Urzică

Prin poticniri provenite din afară şi dinăuntru, Biserica Catolică străbate astăzi cea mai sumbră perioadă din istoria sa. Această criză, care s-a tot accentuat din deceniile trecute, este determinată acum de tendinţe moderniste şi de insubordonarea unei însemnate părti a clerului, de apatia religioasă a multor credincioşi ai săi, de practici religioase dubioase, însuşite în unele cazuri de autorităţile eclesiastice, de manifestări şi compromisuri ale unor ierarhi fală de Masonerie şi de iudaism, ca şi de alte acţiuni condamnabile.

În anii din urmă mii de preoţi au părăsit clerul catolic pentru a se căsători, iar alţii refuză să mai asculte de autoritatea ierarhică [1]. Cu deosebire în ţările nordice, un număr din ce în ce mai mare de slujitori ai altarului se agită în favoarea reformei care le-ar permite, în acelaşi timp, să rămână în cler ca preoţi deservenţi şi să se căsătorească, ceea ce contravine principiului de a nu se administra taina cununiei după hirotonia preoţilor. Pe de altă parte, din lipsa de vocaţie a credincioşilor pentru consacrarea lor în clerul de mir şi din ordinele monahale, s-a ajuns la o situaţie alarmantă în majoritatea ţărilor catolice din Occident. Din cauza necredinţei şi a indiferentismului religios care s-au abătut peste lumea occidentală, Biserica catolică recurge la tot felul de iniţiative şi acţiuni rău inspirate care, în loc să combată fără cruţare răul care o macină, o povârnesc tot mai mult pe panta compromisurilor.

S-a recurs astfel la introducerea muzicii de jazz în unele biserici din Olanda şi din America Latină, pentru a atrage lumea. De asemenea, după modelul cinematografelor americane în aer liber, drive-in-movies, pentru automobiliştii care vor să vizioneze filme fără să-şi părăsească volanul şi canapeaua confortabilă, s-a iniţiat în Buffalo, în suburbia oraşului New York, ţinerea unor liturghii drive-in. O fotografie din revista National Catholic Reporter, din septembrie 1969, prezintă o asemenea imagine. Pe o estradă, apare, dintr-un grup

de turisme, un fel de baracă purtând inscripţia: Altar exterior al Parohiei Sfântului Leon. Liturghie duminicală. Îndărătul unei vitrine care protejează o încăpere transportabilă, un preot în odăjdii slujeşte sfânta liturghie, care se amplifică prin megafoane. Potrivit relatării din revista catolică menţionată, participanţii la aceste liturghii de consumaţie stau relaxaţi în interiorul turismelor, iar când preotul exclamă Go în peace! (Mergeţi în pace!), ei întorc cheile în contact şi pacea este salvată în huruitul tuturor motoarelor!

Pe aceeaşi linie înnoitoare de atitudini eclesiastice, cardinalul Suenens, primatul Belgiei, a declarat, într-un interviu la Ottawa, că admiterea femeilor în clerul catolic – idee care se vântura în multe cercuri şi care s-a admis de o parte a Bisericii anglicane – ar trebui să facă obiectul unui studiu serios [2].

Vaticanul a dezlegat lumea credincioşilor de ţinerea posturilor de peste an, considerând că asemenea acte de înfrânare reprezintă constrângeri care din cauza mentalităţi veacului nostru, îi îndepărtează pe oameni de la credinţă. În actuala criză a Bisericii catolice, un fapt semnificativ îl constituie şi tendinţa multor credincioşi de a se disocia de autoritatea bisericească. Există azi – spunea reverendul Thomas Stansky, membru în Secretariatul pentru Unitatea Creştinilor din Roma – o schismă tacită a unor rebeli care rămân catolici doar cu numele, dar care, în realitate, se îndepărtează din ce în ce mai mult de Biserica constituţională. Iar un episcop american declara: În ultima vreme, s-au conturat două biserici catolice: o biserică oficială, a papei şi a ierarhiei, şi o biserică liberă, care atrage un număr tot mai mare de laici şi preoţi. În acest sens, ziarul Time (22 noiembrie 1968) menţiona: În ajunul conferinţei semestriale din Washington, din anul 1968, a celor 238 de episcopi catolici din Statele Unite, 3500 de credincioşi s-au pronunţat în sprijinul celor 40 de preoţi locali, sancţionaţi de cardinalul Patrick O'Boyle pentru că au criticat enciclica papei Paul al VI-lea „Humane Vitae". A doua zi însă, un grup de I50 de preoţi au năvălit în sala unde se ţinea conferinţa episcopilor şi şi-au manifestat solidaritatea cu preoţii sancţionaţi. Catolici proeminenţi din Washington au acordat apoi sprijin unui nou centru bisericesc, grupat în jurul unor preoţi sancţionaţi, unde s-a organizat un fel de cartier general al protestatarilor catolici.

Un alt fapt neaşteptat s-a petrecut în Franţa, sub pontificatul lui Paul al VI-lea, prin apariţia unui antipapă, Clement al XV-lea, care a grupat în jurul lui zeci de mii de credincioşi de pretutindeni – din Germania, Elveţia şi chiar din Canada – veniţi să i se prosterneze. Prin mistificările lui, acest caz scandalos a provocat o nouă schismă în Biserica Romei. Astfel, uzurpatorul papei Paul al VI-lea, Michel Cotten, fost preot în congregaţia Sacré-Cœur, în urma unei viziuni pe care pretinde că a avut-o în Biserica din Sarrebourg, la 7 octombrie 1950, s-a văzut încoronat ca papă de însuşi Hristos (?), cu numele de Clement al XV-lea! În 1960 s-a instalat la Clemery (Meurthe-et-Moselle), unde şi-a alcătuit un mic Vatican, cu cincizeci de cardinali şi episcopi de ambele sexe şi cu o grupare de călugărite, excomunicându-l chiar pe Paul al VI-lea, sub învinuirea de imoralitate [3]. Deşi unui asemenea caz nu i se poate acorda o importantă prea mare, el urmând se stingă de la sine, acest fapt a provocat tulburare printre atâţia credincioşi, mărind şi mai mult confuzia din sânul Bisericii Catolice.

O altă schismă, de altă natură, s-a produs tot sub pontificatul lui Paul al VI-lea, din partea episcopului Marcel Lefébre, fost arhiepiscop de Dakar şi fondator al Fraternităţii Sacerdotale Sfântul Pius al X-lea, care l-a acuzat pe Paul al VI-lea de împăciuitorism cu comuniştii şi de concesii vinovate fată de Tradiţia Bisericii Catolice, intervenite prin hotărârile Conciliului Vatican II. Episcopului rebel i s-au alăturat tradiţionaliştii catolici, benedictinii disidenţi, precum şi o fracţiune a Ordinului Carmelit.

Monseniorul Lefébre a vizitat diferite ţări catolice unde a ţinut conferinţe împotriva reformelor Conciliului Vatican II şi unde, tot fără a cere consimţământul episcopilor diocezelor respective, a hirotonit preoţi în cadrul Fraternităţii Sacerdotale pe care a fondat-o, şi a condus trei seminarii: la Econ (Elveţia), la Armanda (Michigan, SUA) şi Zeitskop (Germania) [4]. În anii care au urmat, schisma s-a aplanat, întrucât nu avea un fundament dogmatic, iar atitudinea episcopului a fost mult criticată.

O situaţie mai gravă şi de o întindere mai mare zdruncină Biserica Catolică din cauza unei credinţe îndoielnice pe care o manifestă o parte

a clerului, care lasă să planeze asupra credincioşilor tot felul de dubii fală de adevărurile fundamentale ale credinţei creştine: păcatul originar este contestat; descendenta neamului omenesc dintr-un singur cuplu este pusă la îndoială; la fel, fecioria Mariei ca Născătoare de Dumnezeu; ridicarea la cer a Mântuitorului este privită ca o imagine şi nu ca o realitate; Iisus este considerat doar un profet etc.

Asemenea grave abateri au fost consemnate într-un amplu document al tradiţionalilor catolici francezi, constituiţi în asociaţia religioasă Credo, prezentat adunării plenare a episcopilor francezi în 1976 şi publicat ulterior în lucrarea Les Fumées de Satan. Din acelaşi document reiese şi felul delăsător în care se săvârşeşte liturghia şi modul scandalos în care se administrează Euharistia, oferită celor nespovediţi, celor de alte confesiuni sau celor bolnavi, prin expedierea Sfintei Împărtăşanii prin ramburs poştal.

Din cauza îndepărtării Bisericii Catolice de la adevărata tradiţie şi spiritualitate a dreptei credinţe, au apărut în această Biserică şi mari anomalii fată de Sfânta Taină a spovedaniei. În anumite cazuri, se dau, în masă, dezlegări depline de păcate sau se pronunţa, tot în masă, excomunicări din motive politice, încâlcindu-se adevăratele orânduiri bisericeşti. Aşa s-a întâmplat sub pontificatul papei Pius al XII-lea, când cetatea Vaticanului a anunţat că slujba de Paşti a acelui an va fi radiodifuzată, iar papa va da binecuvântarea Urbi et Orbi de la balconul bazilicii Sf. Petru, cu proclamarea iertării depline a păcatelor tuturor acelora care vor asculta, în acea piaţă sau la posturile de radio, cuvântarea din acea zi de Paşti. În acest fel, zeci de milioane de ascultători ale acelei emisiuni se puteau considera absolviţi de toate păcatele, fără nicio prealabilă cercetare a cugetului, fără nicio rugăciune de pocăinţă, fără o mărturisire de păcate şi fără niciun eventual canon. Taina spovedaniei era cu totul abolită!

Cu o aceeaşi greşită înţelegere a duhovniciei s-a dat şi decretul papal din 13 iulie 1940, când acelaşi papă, Pius al XII-lea, a aprobat hotărârea Congregaţiei Sfântului Oficiu de a excomunica ipso facto din sânul Bisericii Catolice orice persoană care ar face parte din partidele comuniste şi muncitoreşti sau care le-ar arăta acestora simpatie. Această hotărâre drastică pare aparent justificată, în măsura în care se

referă la persoane care îşi însuşesc o ideologie care îl reneagă pe Dumnezeu. Însă în realitate există mulţi comunişti care nu sunt comunişti de fapt. Mulţi din aceştia s-au pomenit a fi membri de partid fără să li se ceară adeziunea. Aşa s-a întâmplat, în ţările răsăritene subjugate comunismului, cu toţi socialiştii vărsaţi din oficiu în rândurile partidului marxist.

Ca urmare, dacă comunismul este ateu, nu înseamnă că toţi comuniştii sunt atei. Şi dacă sunt comunişti necredincioşi, nu înseamnă că sunt şi lepădaţi de Dumnezeu. Căci nu aceeaşi vină o poartă necredinciosul care nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, şi credinciosul care, cu bună ştiinţă, s-a lepădat de Hristos! Prorocul David, insuflat de Duhul Sfânt, spune: Domnul cercetează pe ce1 drept şi pe cel necredincios; iar pe ce1 ce iubeşte nedreptatea îl urăşte sufletul Său (Ps. 10, 5). Necredincioşii pot deveni credincioşi, ba chiar credincioşi fervenţi, dar iubitorii de fărădelege sunt izgoniţi de Dumnezeu pe drumul pierzaniei, indiferent dacă sunt sau nu comunişti.

*

Din anul 1970, un fenomen religios, cu milioane de adepţi, se manifestă în cadrul Bisericii Catolice prin mişcarea de reînnoire harismatică. Sub aparentele unei religiozităţi de mare spiritualitate creştină, această mişcare reprezintă, în realitate, o gravă abatere de credinţă. Inspirată din secta penticostărilor americani, cu manifestări de pretinse harisme, această nouă sectă este constituită în fraţii de câte zece persoane, înglobate la rândul lor în formaţii mai mari de sute de membri, fiecare frăţie sau formaţie purtând câte o denumire biblică. Frăţiile sunt organizate din mireni, pe un principiu de autonomie, dar se alcătuiesc şi în comunităţi monastice cu celibatari, bărbaţi şi femei, precum şi din persoane căsătorite, care au deci familie şi copii. Este de menţionat că asemenea organizaţii – mai ales comunităţile monastice cu bărbaţi şi femei în comun, şi cu familii întregi – nu au existat niciodată în Creştinism, ele fiind experienţe noi care aduc o inevitabilă sminteală.

Această mişcare se subordonează episcopatelor catolice, căutând să

reediteze viaţa primilor creştini, dar sub o cu totul altă formă. Toate veniturile, salariile, bunurile şi proprietăţile harismaticilor se administrează în comun, ei ducând o viaţă de obşte. În mod deosebit, mişcarea înţelege să reînvie harismele de altă dată, de care pomeneşte Apostolul Pavel: darul vindecărilor, al prorociei, al discernământului şi al glosolaliei (facultatea de a vorbi în limbi necunoscute).

Despre această acţiune religioasă, anchetată de benedictinul Manteau-Boramy, doctor în teologie şi expert la Vatican II, şi de cardinalul Suenens, primatul Belgiei, papa Paul al VI-lea s-a pronunţat că în perioada critică prin care trece Catolicismul, o asemenea mişcare reprezintă la chance de I'Église [5].

Dată fiind amploarea mişcării, în 1975 s-a ţinut la Roma un congres al harismaticilor, cu 10.000 de reprezentanţi, care au primit binecuvântarea papei, în bazilica Sf. Petru. În 1978, harismaticii au ţinut la Dublin un congres şi mai mare, la care au luat parte 2 cardinali, 38 de episcopi, 1500 de preoţi şi 30.000 de credincioşi din 75 de tari [6].

Aceşti credincioşi se adună periodic în biserici şi în capele, mai cu seamă prin bisericile fără preoţi, din cauza lipsei de slujitori, dar şi în casele lor. În aceste adunări ei citesc şi comentează Biblia, se roagă, legănându-se cu mâinile ridicate, şi apoi, în mod spontan, articulează sunete armonizate, pronunţate monoton sau cântate la unison, într-o manieră medievală. În pauzele dintre aceste manifestări, cânta cântece moderne, bat din palme, dansează şi se îmbrăţişează, socotindu-se fraţi şi surori [7]. Sunt frecvente cazurile când unii din aceşti harismatici vorbesc în limbi arhaice sau moderne, necunoscute lor. Se citează astfel cazul unui francez care a vorbit în limba chineză; sau al unui irlandez care a vorbit unui rabin în ebraică, dezvăluindu-i taine din viaţa lui trecută, ca şi din cea a tatălui lui [8]. Alteori s-au produs vindecări neaşteptate de paralizii, verificate şi de medici [9].

Aceste fenomene de vorbiri în limbi, de vindecări spectaculoase sau de preziceri sunt cât se poate de dubioase şi trădează prezenta demonului. Având în vedere originea acestei mişcări religioase, generată de secta Penticostalilor, rezultă că ea poartă din capul locului

o pecete dubioasă. Pastorul metodist Charles Parham, întemeietorul sectei Penticostalilor, în intenţia de a reînvia harismele, a stabilit condiţia prin care Duhul Sfânt poate coborî asupra unei, persoane, învrednicind-o cu anumite harisme, şi anume atunci când mai mulţi credincioşi îşi pun mâinile pe capul acelei persoane şi fac o anumită invocare. Deci pe măsură ce harismele s-au tot rărit în cursul timpului, din motive binecuvântate de Dumnezeu, iată că acum adepţii reînnoirii cred că Duhul Sfânt vine la cerere, în urma unor manifestări neobişnuite, dar exhibiţioniste şi lipsite de orice înălţime spirituală.

Dacă Apostolii, printr-o lucrare a Duhului Sfânt, au primit darul de a face minuni şi de a vorbi în limbi, în scopul de a propovădui Evanghelia în rândul atâtor neamuri păgâne, aceasta a avut o raţiune a momentului – începutul Creştinismului. Iar Apostolii predicau în diferitele limbi ale timpului într-o deplină înţelegere a celor ce spuneau, şi nu prin cuvinte bolborosite şi neînţelese, cum se întâmplă harismaticilor.

Cât despre prezicerile pe care unii din aceşti credincioşi le fac în adunările lor, ele nu se deosebesc cu nimic de acelea ale chiromanţilor sau a oricărui medium care cade în transă, întrucât sursa inspiraţiilor este aceeaşi, dubioasă şi necurată, şi numai modalitatea manifestărilor diferă de la unii la alţii. Adevăratele preziceri aveau un scop duhovnicesc, şi nu ţinte banale, cu demonstraţii publice.

Felul straniu de manifestare, practica rugăciunilor, faptul că se socotesc vrednici a avea pretinse daruri de la Duhul Sfânt, arată că această mişcare este o sectă, chiar dacă ea s-a constituit ca o bisericuţă în sânul Bisericii Catolice. Adepţii acestei mişcări religioase se află în primejdia de a aluneca din ce în ce mai jos în rătăcirea lor, în măsura în care se socotesc aleşi şi au o încredere nelimitată în duhul care îi inspiră. A forţa voinţa divină să trimită Duhul Sfânt pentru a împlini minuni, a folosi în acest scop practici necunoscute, neobişnuite şi în contradicţie cu toată Tradiţia Bisericii şi cu adevărata spiritualitate creştină, înseamnă nu numai o mare eroare de credinţă, ci o alunecare în vrăjitorie, sub un impuls demonic.

În ceea ce priveşte împărţirea şi folosirea în comun a bunurilor,

aceasta a reprezentat o experienţă trecătoare în primii ani ai Creştinismului, dar care nu a dăinuit din pricina condiţiilor în care s-a desfăşurat viaţa. Cât despre strădania acestor harismatici de a duce o viaţă după Evanghelie, ea este sinceră şi vrednică de laudă, dacă acest imbold nu ar fi o momeală a celui viclean.

Cu toate acestea, înaltul Pontif şi sfetnicii săi au girat mişcarea harismatică, au binecuvântat-o, au încurajat-o şi au considerat-o un noroc al Bisericii!

Fapte tulburătoare, de altă natură, se petrec în sânul Bisericii Catolice şi ca urmare a unor ciudate iniţiative ale Vaticanului fată de lumea protestantă. Astfel, pentru a complace protestantismului în scop propagandistic, Biserica Romano-Catolică a ridicat problema eventualei reconsiderări a lui Martin Luther. În acelaşi sens, cardinalul Willebrands, preşedintele Secretariatului pentru Unitatea Creştinilor de pe lângă Vatican, cu prilejul adunării protestante din anul 1970, de la Evian, a făcut chiar elogiul marelui reformator. Această neaşteptată ieşire din partea unei asemenea marcante autorităţi catolice a produs o vie reacţie în unele cercuri clericale romane care, în frunte cu monseniorul Francesco Spadaforo, l-au calificat pe ilustrul cardinal drept eretic.

Acţiuni misionare de o orientare spirituală cu totul greşită s-au manifestat, în ultima vreme, în Catolicism, şi fată de mozaism, în vederea convertirii evreilor la Creştinism. În acest scop, căutând să li se niveleze drumul pentru a-i apropia de Biserică şi a le uşura – după părerea Vaticanului – accesul la botez, s-a mers cu cedările până la măsluirea unor adevăruri evanghelice şi istorice [10]. Ca urmare, s-a înţeles să se atenueze cât mai mult răspunderea pe care o poartă evreii, ca neam şi ca indivizi, pentru răstignirea Mântuitorului, păcat pe care Hristos nu l-a iertat, ci mai greu l-a acuzat. Aceasta nu înseamnă însă că o discriminare cu caracter antisemit ar fi cât de puţin justificată, ci dimpotrivă, ar fi foarte reprobabilă. Căci fiecare om este o parte din umanitatea în care se reflectă Divinitatea, şi el trebuie iubit cu dragostea cu care Hristos S-a jertfit pentru el. Dar de la această atitudine creştină, fată de care se cuvine toată înţelegerea evanghelică, şi până la a se arăta îngăduinţa fată de spiritul antihristic al

iudaismului sau până la a minimaliza uciderea sacrilegă, săvârşită în numele întregului neam evreiesc şi al urmaşilor săi, este o distantă enormă. Căci blestemul cu care au fost blestemaţi preoţii şi poporul apasă şi azi pe fiecare evreu care continuă să se lepede de Hristos şi să-l hulească numele.

Un asemenea punct de vedere, cu care Biserica Ortodoxă nu va putea fi niciodată de acord, este pe cât de greşit, pe atât de primejdios, prin capitularea în faţa iudaismului, ca rezultat al infiltraţiilor masonice în mijlocul ierarhiei catolice. O asemenea atitudine lasă uşa deschisă şi altor posibile concesii care se vor face Masoneriei şi angajează la răspunderi foarte grave ierarhia Bisericii Catolice.

Pretenţia ca evreii să fie absolviţi de învinuirea uciderii lui Hristos a fost ridicată, în mai multe rânduri, chiar din mijlocul cercurilor iudaice [11]. În anii din urmă, şeful rabin din România spunea: În loc de a îmbrăţişa cu dragoste şi recunoştinţa poporul care păstrează curat şi nealterat străvechiul Legământ, s-a şoptit mereu, fie cavalerilor îmbrăcaţi în armură de cruciaţi, fie monahilor înveşmântaţi în sutană, fie taranului neştiutor, că acest popor e vinovat de deicid. Râuri de sânge au curs de pe urma acestei absurde îmbinări de noţiuni, care admite că Dumnezeu poate fi ucis şi dezminte însăşi versiunea faptelor, aşa cum este ea narată de Scriptura cea nouă. (...) Trebuie să răsune un zguduitor şi universal Pecavi care să pună capăt absurdelor născociri ale unui dramatic trecut şi să pună bazele unei înfrăţiri [12].

Deci conform acestui punct de vedere, propriu iudaismului, nu evreii ar trebui să se pocăiască pentru nelegiuitul lor sacrilegiu, ci creştinii ar trebui să recunoască păcatul, printr-un zguduitor şi universal Pecavi. Ca un ecou întârziat de acum două mii de ani, al învinuirilor aduse de marele preot de atunci împotriva lui Hristos, pătrunde acum glasul şefului rabin Moses Rosen împotriva creştinilor care nu s-au pocăit pentru absurdele lor născociri despre cei care L-au răstignit pe Domnul.

Când Iisus a fost dus spre judecată în fala lui Pilat, arhiereii şi bătrânii au aţâţat mulţimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă. (...) Toţi au răspuns: Să fie răstignit! A zis iarăsi Pilat: Dar ce rău a făcut?

(...) Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veţi vedea. Iar tot poporul a răspuns şi a zis: Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri! (Mt. 27, 20 – 25). Iar când, la locul numit Capătâna, Iisus a zis: Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac, El se referea la ostaşii romani – pagini şi inconştienţi, care împlineau ordinul execuţiei, fără să-şi dea seama de cele ce făceau – iar nu la acei care i-au cerut răstignirea şi şi-au luat asupra lor şi a copiilor lor Fărădelegea acestui sacrilegiu. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor (În 15, 22). De nu aş fi făcut întrei ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu (În 15, 24). Iar lui Pilat, Iisus i-a răspuns: De aceea cel ce M-a predat ţie mai mare păcat are (În 19, 11).

Iisus nu i-a iertat. Dar Vaticanul a căutat să circumscrie răspunderea sacrilegiului comis numai la acuzatorii lui direcţi de atunci, absolvind tot restul Israelului de implicaţiile acestei Fărădelegi. Dar pentru că blestemul cu care s-a blestemat norodul a fost rostit de bătrânii sinedriului, de preoţi şi de mai marele preot, el a căzut asupra întregului popor şi nu numai a celor de fată. Iar dacă ar fi să se facă azi un sondaj printre rabinii, cărturarii şi bătrânii acestui popor, cu privire la hotărârea luată de înaintaşii lor fată de Iisus, crede oare Conciliul Vaticanului că s-ar desolidariza ei de acea hotărâre sau că ar contesta consecinţele acelui blestem arhieresc?

Iată de ce, evreilor care vor să primească botezul credinţei ortodoxe, Biserica le cere, pe temeiul Tradiţiei, ca la prima cateheză să se facă, între altele, următoarele lepădări, cuprinse în Evhologhiu: Mă lepăd de toată credinţa iudaică şi blestem toată hula lor pe care o au asupra Domnului Iisus Hristos, asupra Preacuratei Maicii Sale asupra tuturor Sfinţilor şi asupra tuturor creştinilor. Mă lepăd de cele ale legii vechi, ca de cele ce acum au trecut, şi de alte obiceiuri evreieşti, cele de Dumnezeu hulitoare, şi de blestemata lor carte, Talmudul, precum şi de toate tălmăcirile acestuia, şi le blestem pe ele.

În afara absolvirilor pe care Catolicismul le-a acordat evreilor pentru starea de păcat în care se află fată de Hristos, Biserica Romei a întreprins şi alte acţiuni deosebit de vinovate, ca orientare spirituală şi

canonică, privind relaţiile dintre Creştinism şi iudaism.

În luna august 1968, a avut loc în America Latină, la Bogotá, prima reuniune la scară continentală între catolici şi evrei, cu participarea a 27 de personalităţi, printre care şi cardinalul Răul Silva Henriquez de Santiago de Chile, dimpreună cu mai mulţi episcopi. Cu această ocazie s-au formulat o serie de concluzii mai importante. În ceea ce priveşte comunităţile religioase, reuniunea a recomandat o colaborare cât mai strânsă între organizaţiile evreieşti şi cele creştine, hotărând, între altele: Să se desfăşoare o lucrare comună, pe cât posibil mai extinsă şi unitară, a celor două confesiuni religioase fată de necesităţile umane; să se încurajeze ţinerea reciprocă de cursuri, de seminarii şi conferinţe, pe tot cuprinsul continentului latino-american, pe teme specifice, susţinute de teologi evrei şi creştini, care să-şi expună propria religie şi cultură etc.

Între temele propuse figurează: Israelul şi locul său în teologia evreiască; Mântuirea în creştinism şi în iudaism; Ateismul etc.
Dar reuniunea de la Bogotá a mai hotărât: Revizuirea cărţilor de texte ale catehismelor, ale manualelor de rugăciuni, ale dicţionarelor şi enciclopediilor pentru a elimina orice formă de prejudiciere reciprocă; promovarea, în ambele comunităţi, a cunoaşterii liturghiilor respective; participarea evreilor şi a creştinilor la rugăciuni în comun, servindu-se de Tânas (Vechiul Testament). În acest scop, textele biblice şi de rugăciuni vor fi alese cu grijă pentru a se elimina pasajele care se pot preta la controverse, iar pentru rugăciunile în comun va fi preferabil să se utilizeze alte formulări decât acelea pe care le comportă în mod obişnuit liturghia [13].

Prin asemenea iniţiative, devenite acte normative pentru Biserica Catolică, se nesocotesc cu totul canoanele apostolice care interzic, sub pedeapsa caterisirii şi a afurisirii, pe acei clerici sau laici care ar face rugăciuni împreună cu ereticii sau cu cei înlăturaţi din obştea creştinilor [14].

Dacă această acţiune este oprită şi condamnată de Biserică, cu cât mai grav este faptul că asemenea rugăciuni şi formulări din Vechiul Testament se oficiază nu cu ereticii, care sunt totuşi creştini, ci cu

evreii talmudişti, desconsiderând canoanelor ecumenice şi, mai mult, cu binecuvântarea oficială a Bisericii! Cât despre revizuirea cărţilor de texte ale catehismelor, manualelor de rugăciuni etc., în vederea eliminării oricărei forme de prejudiciere reciprocă, aceasta înseamnă schimonosirea credinţei creştine în scopul de a fi pe placul mozaismului, adică al „Sinagogii Satanei", înseamnă a răstălmăci Predaniile Sfinţilor Părinţi şi a perverti duhul credinţei creştine!

În urma iniţiativelor luate în America Latină, se constată că relaţiile dintre Biserica Catolică şi iudaism au devenit, între timp, mai strânse şi mai organizate. În decembrie 1970, a avut loc la Vatican o primă întâlnire între reprezentanţii Comitetului International Evreiesc pentru Consultări Interreligioase, membrii Secretariatului pentru Unitate şi alţi delegaţi ai Bisericii Catolice. Reuniunea, care a fost inaugurată de cardinalul Willebrands, a studiat un proiect de organizare a raporturilor dintre Biserica Catolică şi iudaism. A fost instituit un Comitet de legătură, cu câte 5 membri, ca reprezentanţi pentru fiecare din parteneri. De atunci există o strânsă colaborare între cele două organisme, deşi chiar de la bun început reprezentanta evreiască a precizat că toate chestiunile care îi privesc pe evrei şi iudaismul au un aspect religios, şi deci tradiţional iudaic [15]. A şaptea reuniune a Comitetului de legătură dintre reprezentanta catolică şi cea evreiască s-a ţinut la Madrid, în 1978, unde s-a discutat legea pentru prozelitismul misionar, votată de Knesset, la Ierusalim, în acelaşi an.

Dar ce legătură poate avea Hristos cu Antihristul? Căci atitudinea iudaizantă, adoptată de Biserica Romei, pune din nou în actualitate câteva puncte fundamentale programate de Francmasonerie: Misiunea cea mai importantă a Francmasoneriei este să glorifice iudaismul (revista francmasonică Symbolisme, iulie 1928). Francmasoneria vrea să fie Super-Biserică, Biserica aceea care le va reuni pe toate (Bulletin du grand Orient, nr. 37); Scopul nostru final este distrugerea pentru totdeauna a catolicismului şi chiar a ideii creştine (citat din la revelation, Mgr. de Ségur). În vederea distrugerii Catolicismului, gruparea secretă Haute vente urmăreşte dispariţia puterii temporale a papilor şi coruperea Bisericii Catolice [16].

În afara multiplelor răstălmăciri dogmatice, cultice, canonice şi

eclesiastice, care au dus la divergente între Biserica Ortodoxă şi cea Romano-Catolică, în ultima vreme s-au ivit altele noi, grave, care s-au adăugat la cele existente, adâncind şi mai mult hotarul despărţitor dintre cele două Biserici Creştine.

În situaţia tulbure existentă, s-a mers atât de departe cu neînţelegerile şi cu opacitatea, încât s-a ridicat şi anatema care fusese pronunţată altă dată asupra Francmasoneriei. În noaptea de 22 iunie 1971, Biserica Catolică şi Marea Lojă a Franţei au pus capăt unui secol şi jumătate de interdicţii, condamnări şi excomunicări. Opt sute de fraţi evrei, creştini, musulmani şi atei, în frunte cu marele maestru al Marii Loji, serenisimul Pierre Simon, l-au primit cu mare alai, în templul lor de la Paris (Rue de Puteaux), pe monseniorul Daniel Pezeril, consilierul arhiepiscopului de Paris, cardinalul François Marty, care a făcut împăcarea Bisericii catolice cu Masoneria Marii Loji a Franţei. Iar în 1986, în mod surprinzător, papa Ioan Paul al II-lea s-a dus la sinagoga mare din Roma, într-o vizită oficială, închipuindu-şi că astfel va putea capta bunăvoinţa talmudică. Marele rabin şi asistenta l-au primit protocolar, dar rece.

Deci ce garanţie spirituală ar mai putea oferi Biserica Catolică, în condiţiile gravei crize care o frământă, pentru deschiderea unui drum luminos, de împăcare în duh şi în adevăr, cu pravoslavnica Biserică Ortodoxă, în vederea unirii lor?

Cunoscutul teolog elveţian Hans Kung, având dese confruntări cu Vaticanul, declară că marile răspunderi ale crizei Bisericii Catolice sunt datorate Romei, cu toate ereziile comise, de la condamnarea lui Galilei şi până la scandalurile financiare ale Vaticanului. Cât despre pontificatul lui Ioan Paul al II-lea, el reprezintă până în prezent un sold negativ, ce frânează mişcarea conciliară şi reforma Bisericii [17].

Numai atunci când se va smeri trufia papală şi a conclavului său ambiţios, numai atunci se va putea netezi drumul anevoios al împăcării celor două Biserici sub lumina Duhului Sfânt. Numai atunci vor putea privi şi fraţii apuseni cu ochi curaţi şi inima fără vicleşug, ca şi Nathanael din Evanghelie, spre fraţii orientali care, cu braţele deschise, îi aşteaptă de o mie de ani cu nelipsită răbdare, pentru ca în

aceeaşi credinţă şi în aceeaşi dragoste să înalte rugăciuni de preamărire lui Dumnezeu, pentru regăsirea lor în Duh şi în Adevăr.

Note bibliografice

* „Biserica şi viermii cei neadormiţi”, Mihai Urzica, Ed. Anastasia, 1998.
1 În decursul anului 1968, numai în SUA au părăsit clerul catolic aproape 500 de preoţi, mulţi dintre ei în scopul de a se căsători. În acelaşi an, în dosarele Congregaţiei din Roma se aflau peste 3.000 de alte cereri ale unor clerici care doreau întoarcerea la viaţa laică. Această situaţie a continuat şi în alte ţări catolice.
2 Service oecumenique de presse et d’information (SOE PI), nr. 7, anul 38, 11 martie 1971, p. 9.
3 Paris-Match, 6 ianuarie 1973.
4 Le Figaro, 20 noiembrie 1978, p. 9.
5 Le Point, nr. 275, 26 decembrie 1977.
6 Le Point, nr. 301, 26 iunie 1978.
7 André Mehat, Comment peut-on être charismatigue? Seuil, Paris.
8 Les nouveaux mystiques, în Le Point, nr. 275.
9 G. Pierre, Il est vivant, în Revue française du Renouveau, 1976.
10 Declaration sur les relations de l’Église avec les religions non chrétiennes – la religion juive, în Les Actes du Concile Vatican II, vol. III, pp. 162 – 165.
11 În România, în 1945, marele rabin Safran, la un congres al tuturor cultelor, ţinut la Bucureşti, sub ocârmuirea regimului comunist, a cerut, în faţa întregului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi a reprezentanţilor celorlalte culte, adunaţi la acel congres, să se termine o dată pentru totdeauna cu acuzaţiunile aduse împotriva evreilor în legătură cu uciderea lui Iisus care, în realitate, a fost condamnat la moarte de procuratorul roman şi nu de evrei, iar ca urmare ei nu poartă nicio răspundere. Ca răspuns la cutezanţa marelui rabin, s-a auzit atunci un glas care a răsunat în toată adunarea. Era glasul evreului misionar creştin Richard Wurmbrandt, care i-a strigat lui Safran (şi celorlalţi rabini prezenţi) câteva cuvinte cu putere profetică: voi, care reprezentaţi Sinagoga şi îl tăgăduiţi pe Mesia, până nu veţi sta în genunchi în faţa Crucii şi până când nu veţi cere iertare Răstignitului

pentru fărădelegea comisă, nu vi se cade să-i pomeniţi numele! La aceste cuvinte, rostite, ca altă dată, de prorocii Vechiului Testament, tot clerul ortodox, de faţă la acel congres hibrid, a izbucnit în ovaţii şi aplauze, în timp ce marele rabin şi suita lui au părăsit ostentativ adunarea, într-o larmă generală, iar congresul s-a spulberat. În aceeaşi zi, Wurmbrandt a fost arestat şi condamnat la 14 ani închisoare.
12 Dr. Moses Rosen, Rădăcinile Bunului Măslin, din cartea în lumina Torei, 1971, pp. 183 – 185.
13 Relations entre 1 Église et le Judaisme, SOEPI, nr. 6, ianuarie 1969, pp. 20 – 21.
14 Canoanele apostolice hotărăsc: Can. 10: Dacă cineva s-ar ruga împreună cu cel înlăturat din obştea creştinilor, chiar în casă, să se afurisească. Can. 11: Dacă cineva ar face rugăciuni cu un preot caterisit, să se afurisească. Can. 45: Episcopul, preotul care se roagă numai împreună cu ereticii să se afurisească. Can. 64: Dacă un cleric sau laic ar merge la sinagoga iudeilor sau a ereticilor, pentru a se ruga, să se caterisească.
15 SOEPI, nr. 17, aprilie 1972, II, p. 20.
16 Roger Rebut, op. cit., p. 21.
17 Leon Cillet, preot ortodox francez la Paris; extras din Darul lacrimilor în vechea Predanie a Răsăritului Creştin, p. 11. (trad. de ierom. Nicodem Ioniţă).